

УЧЕНИЕ ЗА СИМВОЛИТЕ

Братя, пътя на масона е съпътстван от постижения и препятствия, и води до трансформация на личността и извисяване на съзнанието към мъдростта и истината. Началото на пътя е слушане и размисъл, а те могат да се осъществят само в мълчание, защото само в дълбините на безмълвието можем да осъществим възприетата от масоните за девиз окултна мъдрост *“Познай сам себе си”*. Ако познаем себе си ще познаем и Бога, защото сме негов образ и подобие. Човекът е умалено копие на Бога и като такова е съставен символ с огромен *ейдос*, в които медитативно и целенасочено трябва да започнем да проникваме, за да познаем неговата същност. Символичното мислене ще ни даде възможност хармонично да построим картината на света, но за целта трябва да знаем всичко, или почти всичко за символите.

Ще започна с един символичен епиграф който представлява диалог между двама братя масони от ръкописа *“Дъмфри”* номер 4 от 1710 г.:

Въпрос: *“Къде се намира ключът на вашата ложка?”*

Отговор: *В една костена кутия, покрита с груби косми.*

Въпрос: *Опишете вашата кутия!*

Отговор: *Главата ми е кутията, моите зъби са костите, косите са ми космите, езикът ми е ключът.”*

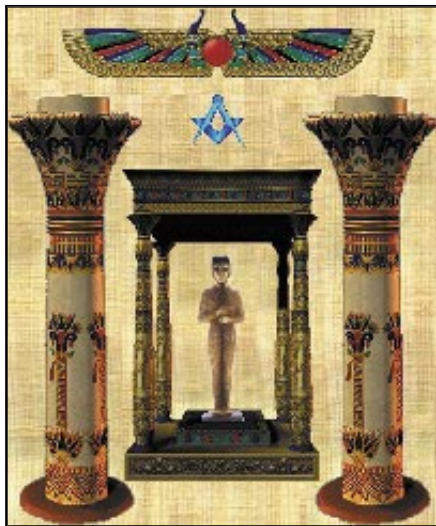
Както се досещате, загадъчната кутия, в която са скрити тайните на Масонството, е самият човек. Езикът е ключа към тези тайни като Слово – словото на символите. Логосът е пътят за проникване в същността на тайните, съдържащи се в *ейдоса* на масонските символи. Чрез словото тайните се обличат във форма и се съхраняват за тези, които имат уши да чуват и очи да виждат. Именно чрез Логоса можем да проникнем в *ейдоса* на числото 7 и да изведем закона за победата, изпълнен в седмолъчната звезда – един забравен през вековете от масоните символ. Примерът за седмолъчната звезда показва необходимостта да се познават символите и техните значения, както и ролята на символичното мислене в процеса на изграждане на храма на мъдростта.

Символите са съестени, свити *ейдоси* на нещата, за да може огромния, безкраен обем на тяхната информация да се вмести в нашия краен ум. Една от истините които ни е заветал великият египетски йерофант и посветен Имхотеп гласи: *“Човешкият ум и световният ум са подобни, но не равни.”* Нашият ум е подобен на Божия ум, но многократно умален, поради което е необходим някакъв начин цялото познание да бъде вместено в него. Казано е в *“Битие”* на Стария Завет: *“Рече Бог:*

да бъде светлина. И биде светлина". В евангелието на Йоана е казано "В началото бе Словото".

Като се проследи словореда на първия текст е видно, че преди светлината Бог "Рече". Така систематичното тълкуване води до строго формалния извод, че в началото е словото. Ако продължим обаче по същия начин на разсъждение, то преди словото е "Началото" или словото не е тъждествено с началото. Или Бог е началото и краят, всичко и нищо, Цялото, а словото и светлината са неговото въплъщение, неговите проявни форми. Логосът е осезаемия, формообразуващия израз на непроявения, скрития Бог. Езикът на Бога е език на символите, защото не си представяте Бог като един бърбрец. Така словото на Бога е като *компютърен език*, чрез който огромната информация е сведена до малки величини, можещи да се поместят в капацитета на човешкия ум, и с които трябва да се научим да оперираме. Тези величини са символите,

които се различават от *компютърния език*, защото съдържат *духовна информация*. Така умът оперира не с

логически, а с нравствени величини, поради което придобива тенденция към безкрайно разширение като повишава скоростта и продуктивността на функционирането си.

Символите имат символчни контексти, значения и способността за тяхното пълно обхващане във всичките им взаимовръзки води до обемност на ума, формира т.нар. реализационна власт на ума. Символичен контекст се нарича приложното поле на символа в дадена област или ситуация. Мощта на символите се определя от количеството действена сила и енергия в тях, които формират тяхната *реализационна власт*. Тази реализационна власт може да бъде изначална, вложена при сътворението и вторична – придобита от освещаването от хората. Най-общото определение за реализационна власт е резултативна воля. В контекста на човека това е способност *да материализира своите мисли, идеи и желания* на всички планове – *духовен, астрален и физически*.

Преди да продължа обаче ще дам общотeorетично определение за символ и това е: Обозначена информация за определена реалност. Това определение търпи диференциация по вертикала и хоризонтала. Най-общото разделение е разбирането за символ на екзотерично и езотрично ниво. На екзотеричен план символ е обозначената информация, чрез която обществото, или част от него, обособява дадена реалност. На

езотеричен план символ е тази обозначена информация, която изразява определена духовна реалност.

Символите биват *изначални* и *вторични*, но заедно те спадат към категорията *обективни символи*, тъй като изразяват реално съществуващ обект или явление. Ясно е след казаното, че съществуват и необективни символи, на които им е придаден вид, че изобразяват гадена реалност, която обаче не съответства на тяхната същност. Символите биват още *метафизически*, които изразяват само Божествени и астрални идеи, и *въплътени*, които изразяват такива идеи, но имат връзка и с конкретно физическо явление на земята.

Освен това символите са положителни – в които е вложена съзидателна идея и отрицателни – изразяващи разрушителни сили. Тук е може би мястото да се разясни понятието Архетип на символа. Това е идея, която съществува в духовния план и се намира в непрекъсната връзка със символа. Така всички обективни, изначални, положителни символи, надарени с реализационна власт са *архетипни*. За тях съществува идея, замисъл в ума на Бога и те притежават божествена същност. Трябва обаче да се прави разлика между същност и архетип. Може би емблематичен пример за това е *пергел* чиито архетип е *точката в кръг*. Или архетипът е идеята, първоосновата, от която е отделена част, която се съдържа в символа и съставлява

неговата същност. Така *масонския символ пергел* има *Божествена същност*, тъй като в него е заложена идеята за *първата сътворена геометрична форма – точка в кръг*. Неслучайно нарекох този пример емблематичен. Масонското общество се състои от строители, и техните пособия и инструменти са магическите атрибути на градежа. Ето защо в символиката на масонството присъства пергелът, чрез който се чертае *точката в кръг*, а не самата *точка в кръг*. Или същността на символа, *въплътена във форма* е ярко обособена от идеята, от архетипа, изразен чрез друга форма. За сравнение бих дал само християнския кръст, където няма такова обособяване на архетип и същност в две различни форми.

Като се абстрахираме от понятието *Добро* и *Зло*, най-важното качество на един символ е да притежава реализационна власт – действена сила и енергия. Реализационната власт, съсредоточена върху символ бива човешка и архетипна. В първия

случай са вложени волята и енергията на един човек или група хора, а във втория са вложени при сътворението. Когато човешката и архетипната реализационна власт се съединят, тогава се постига Висша реализационна власт на символа.

Всяко нещо притежава два вида енергия: изначална, потенциална божествена енергия и енергия във вид на възможност да се оживи. Тази възможност да стане нещо живо се разглежда и нарича от египтяните освещаване. По-късно тази традиция преминава в юдейско-кабалистичната а от там в християнството. Освещаването е акт на въздействие на човешката воля върху даден предмет при което протича двустранен процес. Волята насища предмета с енергия, която му придава нови качествени измерения и същевременно освобождава собствените му потенциални *енергийни ресурси*. Само в безмълвието на мълчанието, в дълбочината на ума и в медитативно съзерцание може да се освети даден символ, като ние го създаваме по този начин в себе си, активираме неговата реализационна власт, привличаме Божествената сила и енергия и, интегрирайки ги в себе си, я привеждаме в действие.

Ролята на магическото изкуство, в частност масонското, е да установи връзка между въплътените символи и техните небесни първообрази – архетипите. Оживяването на символите чрез перманентното присъствие

в ума, поддържа постоянен контакт с духовния свят, което води до дарът на така нареченото директно знание. Това е осъществяване контакт на ума на човека с архетипа на мъдростта. Проникновението е един от големите плодове при изграждането на храма на мъдростта където свещенодействува истината. Разсъждавайки, съзерцавайки, медитирайки, разбирайки, осъзнавайки символите те придобиват силата на живи *ейдоси*. Трябва обаче да различаваме разбирането, осъзнаването и просветлението. Разбирането е свойство на логическия ум, който в ученията уподобяват на брадва, с която изсичаме прозорци в стените, за да влиза светлина. Както разбирате, брадвата и светлината не са едно и също нещо.

Символичното мислене ни води до разбиране, след което в перманентната *медитация* осъзнаваме, за да достигнем накрая до *просветление*. Ние разбираме чрез символите логиката на нещата и осъзнаваме, че концептуалния ум е изградил светлината, която може да просветне само ако направим процеди в тях. Изкуството да се мисли със символи и да се изразяваш на езика на символите е било говедено до съвършенство в Египетската теология. Ето едно гревно египетско заклинание, отнасящо се за богинята Хатхор:

“Тя се спуска от небето, за да встъпи в хоризонта на своята Ка на земята, тя се спуска в своето тяло, тя се съединява с

своя образ, тя се съединява с всички образи, които са изваяни в светилището и са озарени от благоговения ум. Тя се спуска в своя образ, изсечен в стената.”

В друг текст за Нетер-Бога е казано:

“Неговата Ба слиза от небето върху неговия земен образ, неговото величие се разстила над неговия Сехем, благоговейното сърце е майка на Сехема.”

Сехем в превод има три значения: *жизнена сила, изображение на силата, символ на властта*. Анатомичното съответствие в човешкото тяло на Сехем е гърления център, пета чакра – Вишудха и щитовидната жлеза.

Какво представлява Сехем на символа – това е оживяването на дадено изображение или знак и свързването му с архетипа. Обстоятелството, че носите някакъв масонски знак не означава нищо друго освен принадлежност към масонството, към определена ложа, информация за вашата длъжност. Той няма никаква сила и ако нямате съпричастност към него вие го осквернявате.

Хатхор в буквален превод значи “лоно на Хор” или “обиталището на Хор на върха”.

Това е владетелката на царството на светлината, това е кабалистич-

ния Даат. Хатхор създава Хор (просветления ум) и способността за неговото раждане в душата. Лоното на Хор е Даат, владетелката на царството на светлината. В египетското заклинание за Хатхор е казано, че тя се спуска върху своето тяло, тя се съединява със своя образ, изсечен върху стената на светилището. Когато осъзнаете какво е Хатхор и кой аспект от висшите енергии съответства на този символ, вие ще изсечете вътре във вас образа на владетелката на светлината и ще можете да привлечете нейния Сехем.

Свещения символ на Сехем е сокол, спускащ се върху покрива на храма. Той е символ на обединението на земното изображение с небесния първообраз. Същото се случва в нашата душа. Знанието на символа е ключът към него, медитирането над него го оживява, а с проникновението в него ние придобиваме реализационната му власт. Ка е душата двойник. Ба е Божествената Същност. Или Божествената идея, изразявана от символа, има в негово лице двойник. Това не е тя самата, а нейната ка, нейния двойник, нейния земен образ, в които се спуска, за да го изпълни със своя Сехем. С думата Амен египтяните са обозначавали скрития, непроявен Бог. Символът Нефер е символ на благост и истинност на аналогията, възникваща между личността на даден човек и някаква свещена сила, с която той влиза в контакт.

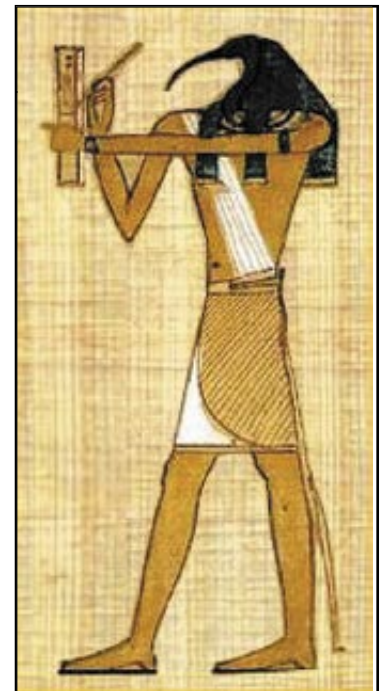
Така символът *Нефер* следва да се разглежда като *Сехем* на благостта на Амен, като реализационен символ на благо на *Амен*. Ясно е обаче, че *Нефер* не е благо на *Амен*, а само негов изразител. “*Благо на Амен*” е само идея, а *Нефер* съединява архетипа и егегора в едно.

Спирам се на *египетския символизъм*, защото той е *първоосновата на познанието* и значението на символите, а и на познанието въобще. Египетската цивилизация е люлката на всички следващи. Не е тайна също така, че *Масонското Изкуство* е произлязло от *фараонското* или така нареченото *Царско Изкуство*, а неговата същност е *свещената магия*.

Ето защо, ако *Майсторът* на *Стола* слага пред себе си *Свещената Книга*, *винкелът* и *пергелът*, и *мечът*, без да е проникнал в тяхната същност, без да знае и без да може да привлече техния *сехем*, неговите действия не са символични, а по-скоро театрални. Така също, ако по време на ритуал ние не изсечем изображенията на символите в нас и тяхната *Ба* не се простре върху *Сехема* им, то ние участваме в нескъпосано представление.

Благостта като *откритост*, *доброжелателност*, *любов към ближния* е едно от най-важните качества на ученика-масон. Никой не може да ни лиши от божията благодат, но плътта ще стане символ на благо, само когато се научим да мислим за нея като за инструмент. Съществуват две

символични представи за тялото. Позиция на реализацията, когато тялото се превръща в инструмент за превъплъщаване на Божествения замисъл и позиция на изкушението. Позата на *Майстора Масон* с глава на *Слънце*, е позата на мага от *Първия Аркан* на *Свещената Магия* е символ на господство и контрол над тялото и активна позиция към средата. Само че, отношението ни към тялото не трябва да се превръща във фиксация, която е форма на обратното символично мислене. Отрицателната работа на символите се нарича обратното символично мислене. Фиксацията е съсредоточаване на цялото внимание върху предмет или лице, което се въздига в символ на щастие, благополучие, реализация и се превръща в единствен обект на нашите стремления. За да се освободим от фиксация трябва да знаем, че сме преди всичко *Безсмъртен Дух*. Това не означава, че трябва да се освободим от всякакви мисли и желаниа и свършената пустота да е белег за нашето извисяване и мъдрост. Едно поучение

на Имхотеп гласи:

“Що се отнася до пустотата, о, Асклепий знай, че нищо в този свят не може да бъде свършено пусто, защото там, където няма нищо, всевишният Амен го е запълнил със своята милост.”

Другата форма на обратно символично мислене е изкривяването. При него съзнанието интерпретира символа различно от вложената в него идея и воля, надарява го с качества, които не са свойствени за природата му. Такъв изкривен символ е пречупения кръст на Третия Райх.

Правилното символично мислене е в основата на разбирането ни на Бога, света, живота и нещата, които се случват в него. Ето защо трябва да знаем, че символите могат да бъдат обединени чрез символичен ред в символична картина. Такава картина е масонския работен килим. Символичният ред на килима са всички символи, последователно задействани в неговия ейдос. Този ред е много важен и изразява значимостта и йерархичността на отделните символи, и тяхната взаимовръзка. Обяснението на килима от всеки масон, е символичният текст на картината и зависи доколко и как всеки брат е интегрирал символите в себе си. Работният килим, доколкото представлява картинно изображение, е своеобразен Аркан. От друга страна обаче, наподобява глифа на *Дървото на Живота*, защото е опит да се вмести в едно изобра-

жение цялата философия на макро и микро космоса. Ето защо работният килим е компилация между арканите и *Сефиротното Дърво*. Една много смела и претенциозна идея. Ще дам кратък пример за това какъв трябва да бъде символичният ред на текста на картината на работния килим без да бъде изчерпателен:

Самият килим представлява правоъгълник, символизиращ плана на Соломоновия Храм и като такъв в преносен и буквален смисъл е неговата основа. Знаете вече, че четворката, а от там правоъгълника е най-устойчивата форма в материалния свят. След това на килима е изобразен самия храм на Соломон или храмът на хляба “*Бейт Лехем*”, който както знаете, е нашата гуша, която е храм на мъдростта. Няма как да не забележим седемте стъпала по които се изкачваме, които са символ на огромния ейдос на числото седем, за който говорих миналия път. След това се набива на очи триъгълният фронтон на храма, който символизира закона за тернера а също така триъгълникът като идеалната форма в духовния свят. Той е над основата или се получава триъгълник върху четириъгълник, $3+4=7$ – числото на победата, когато духът властва над материята. Следват двете колони пред храма *Боаз* и *Йакин* – монадата и квадата, силата и формата, двата полюса на антагонизма, между които профанът се лута и колебае преди да влезе

в храма. Вътрешността на храма е разделена на три, символ на трите плана, затова и стъпките при влизането са три, затова и три пъти обикаляме по време на странстванията в търсене на светлината. В задната част се простира преддверие с мозаечна настилка с бели и черни полета, символ на бинарността на илюзорния свят и т.н.

Това е пример за *символично мислене*, при което ако се знаят всички контексти на символите се постига цялостна картина, която води до обемност и реализационна власт на ума. При символичното мислене освен редът на задействане на символите в гаден *ейдос*, следва да се отчита и обстоятелството, че всеки символ от този ред е също огромен *ейдос*. Например правоъгълника като основа на Храма съдържа в себе си *ейдоса* на кварталнера, същността на който е законът за плода. Най-общо той гласи: Всеки бинер поражда тернер, но не всеки тернер ражда кварталнер. Храмът на Соломон е храм на мъдростта, а този храм както знаете, вече е нашата гуша. *Ейдосът* на гушата е огромен, а какво да кажем за този на мъдростта. Така символът се разширява от *ейдос* в *ейдос*.

Също така е много важно да се знае, че съществуват много съставни символи. Типичен пример за това е йероглифа *Йод* от свещения *Тетраграматон*, тайната дума на майстора масон. *Йод* е много съставен символ, защото

се състои от йероглифите *Йод*, *Вау* и *Далет*. В *Йод* се съдържа идеята за гуха, за началото, за пълнотата, за безкрайното разширение, за есенциалната съсредоточеност на ума и спирам го тук, защото неговия *ейдос* е безкраен. Йероглифа *Вау* съдържа идеята за правилния избор, а *Далет* – плодът от извора.

Цялата информация се съдържа в символите и време в тях, очаквайки знанието като светлина да ги призове за живот. От знанието и желанието се ражда мисълта, която чрез волята се превръща в неизречено слово, каквото е *Свещения Тетраграматон*. Така първото Божие Слово възникнало, когато Неговия Ум осъзнал целесъобразността на Битието и от това произлязло желание да бъде произнесено първото слово като с помощта на волята и любовта първата Му дума според преданието била *Хе* – воля, любов, жертва и дихание.

Ето защо братя, е необходим процес на задълбочено познание на символите, от там чрез медитация следва да постигнем тяхното осъзнаване, за да достигнем до проникновение, което ще ги превърне в живи *ейдоси*, изпълнени със *Сехем*. Така ще се сдобием с реализационна власт да въплътяваме масонските идеи в живота. ♦

Брат Савор
